MAOLAISUUS

aatteellinen olemus

ja

kansainvälinen

politiikka

MAOLAISUUS
aatteellinen olemus
ja
kansainvälinen politiikka

Liite APN:n tiedotteeseen "Neuvostoliitto tänään"
tammikuu 1972

SISÄLTÖ:

P. Fedosejev. Maolaisuuden aatteellisesta ja poliittisesta olemuksesta 3

O. Ivanov. Uusi taktiikka, entinen päämäärä 24

Helsinki 1972 Kustannusosakeyhtiö Yhteistyö

P. FEDOSEJEV
akateemikko

MAOLAISUUDEN AATTEELLISESTA JA POLIITTISESTA OLEMUKSESTA

Maailman kehityskulku ja Kiinan tapahtumat osoittavat vakuuttavasti, kuinka vihamielinen Kiinan johtajien kansainvälisen elämän ja maailman kommunistisen liikkeen peruskysymyksistä esittämä erityinen aatteellis-poliittinen ohjelma on sosialismille ja marxismi-leninismille.

Maolaisuuden historialliset ja aatteellis-poliittiset lähteet

Maolaisten hallitseva ydin on melko kapea ryhmä toisiinsa sidottuja, tavalla tai toisella Maosta riippuvaisia ja häntä lähellä olevia henkilöitä. Tämä ryhmä salaa huolellisesti todellisen vakaumuksensa ja päämääränsä pyrkien kuvaamaan maolaisuuden eräänlaiseksi "marxismin kehittämiseksi nykyoloissa". Mao ja maolainen huippuryhmä tarvitsevat nähtävästi tällaista naamiointia sekoittaakseen kysymyksen Pekingin nykyisen hallinnon sosiaalisesta perustasta.

Mao Tse-tungin ryhmän ideologian ja politiikan historian ja nykyisen olemuksen erittely osoittaa, että maolaisuus nojautuu tänä päivänä kansalliskiihkoisiin ei-

proletaarisiin, pikkuporvarillisiin ja huomattavassa määrin luokka-asemansa menettäneisiin kerroksiin.

Mao Tse-tungin ryhmä edusti ennen pikkuporvarillista nationalistista virtausta. Kansallisen vapaustaistelun vaiheessa, kun oli välttämätöntä yhdistää eri sosiaaliset voimat imperialismia vastaan, sen ei-proletaarinen olemus ei ilmennyt niin selvästi. Maolaisuuden periaatteellinen eroavuus tieteellisestä kommunismista ilmeni kansan vallan voitettua Kiinassa, perinpohjaisten sosiaalisten ja taloudellisten uudistusten oloissa. Monien maiden kokemus osoittaa, että pikkuporvarin proletaariseen rintamaan kohdistama ideologinen ja psykologinen painostus voimistuu jyrkästi vallankumouksen aikana ja etenkin sosialismia rakennettaessa, kun vanhoja yhteiskuntasuhteita rikotaan jyrkästi. Juuri tällaisessa ylimenovaiheessa pikkuporvarilliset johtajat siirtyvät taistelemaan yhteiskunnan proletaarista johtamista vastaan. Näin tapahtui Kiinassakin.

Maolaisuutta koskevassa kirjallisuudessa tapaa usein sellaisen kannanoton, että maolaisuus on ideologia, joka ilmentää alikehittyneiden, takapajuisten talonpoikaisjoukkojen etuja.

Tällaiseen näkökantaan ei voida yhtyä. Se merkitsisi sitä, että tunnustettaisiin maolaisilla olevan mitä laajin sosiaalinen perusta talonpojistossa, sekä vastuun siirtämistä talonpojiston kannettavaksi maolaisten olemukseltaan kansanvastaisesta politiikasta.

Maolaisuuden näkeminen koko talonpojiston näkemysten ilmentäjäksi merkitsee talonpojiston pikkuporvarillisten, primitiivisen anarkististen ennakkoluulojen samaistamista sen elintärkeisiin etuihin. Voidaanko todellakaan — marxismin-leninismin perustalta poikkea-

matta — väittää, että "kulttuurivallankumous", puolue-, ammattiyhdistys- ja komsomoljärjestöjen murskaaminen sekä sosialistisen demokratian hävittäminen ilmentävät talonpojiston perusetuja? Ei tietystikään.

Maolaisuuden ja Kiinan talonpojiston ideologian välinen yhteys ei ole yksioikoinen. Se on mutkikas ja luonteeltaan ristiriitainen, ja se voidaan ymmärtää oikein vain ottamalla huomioon maolaisuuden luokkaolemus pikkuporvarillis-nationalistisena yhteiskunnallisena ja poliittisena virtauksena.

Marx ja Engels paljastivat talonpojiston sosiaalisen epäyhtenäisyyden ja kaksinaisen luonteen ja opettivat erottamaan sen ennakkoluulot ja järjen, sen menneisyyden ja tulevaisuuden, sen rajoittuneen yksityisomistajamentaliteetin ja sen luonnollisen pyrkimyksen työtätekevänä luokkana liittoutumaan vallankumouksellisen proletariaatin kanssa taistelussa uuden elämän puolesta, jossa ei olisi riistäjiä eikä tyhjäntoimittajia. Marxismin vastustajat levittivät väitettä, jonka mukaan Lenin — pikkuporvarillista taantumusta arvostellessaan — olisi muka samaistanut siihen koko talonpojiston. Torjuen tällaiset vääristelijät Lenin sanoi: "En hyökännyt työtätekevää talonpojistoa vastaan, kun puhuin pikkuporvarillisesta vaistonvaraisuudesta. Jättäkäämme rauhaan työtätekevä talonpojisto — kysymys ei ole siitä. Talonpojiston keskuudessa on työtätekevää talonpojistoa, mutta on myös pikkuporvarillista talonpojistoa, joka elää pienomistajana muiden kustannuksella; työtätekevä talonpojisto on sen sijaan toisten riiston alaisena, mutta haluaisi tulla omillaan toimeen."

Sekä Marx että Lenin viittasivat monesti räikeisiin ristiriitoihin, joita oli havaittavissa talonpojiston elämässä ja toiminnassa. Yksissä oloissa talonpojisto nousi

taistelemaan riistäjiä vastaan, toisissa oloissa se asettui kuuliaisesti ammuttavaksi, poliisiviranomaisten ruoskittavaksi tai muodosti jopa taantumuksellisten esiintymisten perustan.

Tämä asettamus koskee merkittävässä määrin myös Kiinan talonpojistoa, joka jo feodalismin ja patriarkaalisuuden oloissa muotoutui monikerroksiseksi ja sen vuoksi hyvin pirstoutuneeksi. Valtaosaltaan se oli raakamaisen riiston alaisena ja sai hyvin usein nähdä nälkää. Feodaalisen ideologian ja sen hallitsijanpalvonnan henkisesti orjuuttama Kiinan talonpojisto, joka oli opetettu kumartamaan esi-isien perinteitä ja joka oli ahtaalle ahdistettu, luku- ja kirjoitustaidoton sekä hajalleen pirstoutunut, osoitti valtaosaltaan monien vuosien ajan äärimmäistä kuuliaisuutta ja täydellistä alistuneisuutta viranomaisille. Kiinan talonpojiston takapajuisuus ja patriarkaalisuus muodostuivat kansallisen rajoittuneisuuden ja kansalliskiihkoisten katsomusten tärkeäksi lähteeksi.

Samanaikaisesti Kiinan talonpojistolla on runsaat vallankumoukselliset perinteet. Se on monesti noussut päättävään taisteluun tilanomistajia vastaan. Käytännöllisesti katsoen talonpojisto muodosti vallankumouksellisten armeijoiden perusvoiman niin kansallisessa vapaustaistelussa kuin vallankumouksessakin. Kiinan talonpojisto siirtyi suhteellisen nopeasti osuustoiminnallistamisen ja maaseudun sosialistisen kehittämisen tielle. Juuri tämä talonpoikaismassa olisi työväenluokan ja sen etujoukon — marxilais-leniniläisen puolueen johdolla voinut tulla aktiiviseksi voimaksi taistelussa todellisen sosialistisen kehityksen voiton puolesta.

Näin ei kuitenkaan valitettavasti käynyt. 50-luvun loppupuolelta alkaen ja etenkin "suurta harppausta"

suoritettaessa sekä sitten "kulttuurivallankumouksen" aikana työväenluokan järjestöihin ja puolueeseen kohdistettiin ankara isku. Puolue irrottautui huomattavassa määrin työväenluokasta ja talonpojistosta, kun taas työväenluokka pirstottiin tietoisesti hajalle. Mitä talonpojistoon tulee, niin suurin osa siitä joutui maolaisten näennäisvallankumouksellisten tunnusten avulla toteuttaman petoksen uhriksi. Toinen, terrorin pelottelema osa ei uskaltanut asettua avoimesti vastustamaan "kulttuurivallankumousta", vaikka ei hyväksynytkään sitä.

Muotoutuessaan ja kehittyessään maolaisuus sai poliittisia ja ideologisia vaikutteita kaupunkien pikkuporvaristolta — suhteellisen monilukuiselta käsityöläisten, kotiteollisuuden harjoittajien, pienkauppiaiden, pienten liikkeenomistajien armeijalta. Tämä sosiaalinen kerros syntyi jo feodaalisen Kiinan uumenissa, ja huomattavalle osalle siitä oli ominaista katsomusten vanhoillisuus ja näkemysten nationalistisuus.

Kaupunkienkaan pikkuporvaristo ei ollut kauttaaltaan taantumuksellista joukkoa. Merkittävä osa siitä otti osaa Kiinan vallankumoukseen.

Kiinan vallankumouksen tragedia on siinä, että määrävaiheessa nationalistinen linja pääsi voitolle kahden linjan — proletaarisen internationalistisen ja pikkuporvarillis-nationalistisen — välisessä taistelussa. Niissä oloissa puolue ei kyennyt antamaan vastusta pikkuporvarillisen vaistonvaraisuuden paineelle eikä turvaamaan työväenluokan johtavaa osuutta.

Kiinassa on kansallinen porvaristo vielä säilynyt. Sitä ei vainottu "kulttuurivallankumouksen" vuosina. Riistäjäluokkien edustajat, joita maolaisten oman tunnustuksen mukaan on yli 50 miljoonaa ihmistä, toimivat tärkeissä viroissa ja vaikuttavat edelleen maan talouteen

ja poliittiseen elämään. Nationalistisen ideologian edustajina ja suurhanilaisen shovinismin kannattajina kansallisporvarilliset ainekset tukevat maolaisten nationalistisia aatteita ja toimintaa.

Maolaisten suhtautuminen työväenluokkaan on erityisen mutkikas kysymys. Sanoissa he toitottavat jatkuvasti työväenluokan ja kommunistisen puolueen johtavaa osuutta, proletariaatin diktatuuria, proletaarista vallankumouksellisuutta yms. Maolaisten ideologia ja politiikka on kuitenkin itse asiassa luonteeltaan antiproletaarinen, vaikka maolaiset yrittävätkin demagogian avulla käyttää hyväkseen työväen tiettyjä kerroksia.

On tunnettua, että Kiinan työväenluokka on epäyhtenäinen koostuen valtaosaltaan entisistä talonpojista, jotka eivät ole vielä käyneet todellista sosialismin ja internationalismin koulua. Siinä on kuitenkin olemassa taisteluhenkinen ydinjoukko, jolla on runsaat vallankumoukselliset perinteet. Kuten "kulttuurivallankumouksen" tapahtumat osoittivat, juuri työväenluokan taisteluhenkinen ydinjoukko auttoi hunveibinien hävityksen kohteeksi joutuneita puoluejärjestöjä. Tuotantolaitoksissa maolaiset eivät onnistuneet saamaan "kulttuurivallankumoukseen" haluamaansa mittavuutta. Vaikka Kiinan työväenluokka onkin vielä suhteellisen vähälukuinen (ammattityöläisiä on vain hieman yli 10 miljoonaa henkeä, kun maan väkiluku on yli 700 miljoonaa), on se ollut ja pysyy edelleen Kiinan vallankumouksen ja Kiinan sosialismin selkärankana.

Suuri vaikutus maolaisuuden muotoutumiseen ja evoluutioon oli sotilas- ja upseeripiireillä.

Kuten tunnettua, militarismi oli Kiinan historiassa vuosisatojen ajan suhteellisen itsenäinen, vaikutusvaltainen voima, joka aktiivisesti puuttui poliittiseen elämään.

Vallankumouksellisten sotien aikana monet upseerit siirtyivät taistelevan kansan puolelle. Ollen imperialistien, tilanomistajien ja ulkomaalaisiin yhteydessä olevan kauppaporvariston vastustajia nämä sotilashenkilöt eivät siitä huolimatta tulleet internationalisteiksi ja vielä vähemmän marxilaisiksi. Monet sotilashenkilöt liittyivät kommunistiseen puolueeseen, mutta vain osa heistä sai marxilais-leniniläisen koulutuksen ja vallankumouksellisen karaistuksen. Sittemmin nämä ihmiset joutuivat puhdistuksen kohteeksi, armeijasta erotettiin suuri määrä vilpittömiä internationalisteja ja todellisia sosialismin kannattajia. Nojautuen itselleen henkilökohtaisesti uskolliseen ja nationalisesti asennoituneeseen kaaderiin Mao Tse-tung suoritti reformin armeijassa juurruttaen siihen nationalismin ja suurvaltashovinismin henkeä, sokeata alistumista ja oman henkilönsä palvontaa.

Samanaikaisesti Mao Tse-tung ja häntä ympäröivät henkilöt pelkäävät armeijaa, etenkin sen kantahenkilökunnan vallankumouksellista runkoa, joka on kestänyt kansallisen vapaussodan tulikokeen. Merkittävä osa Kiinan kansan vapautusarmeijan komentajakaaderista, jolla on maineikkaat vallankumoukselliset perinteet ja paitsi sisäistä vastavallankumousta myös kansainvälistä imperialismia vastaan käydystä taistelusta saadut kokemukset, ei voi luonnollisestikaan osattomana katsoa, kuinka maolaiset muuttavat kansan armeijaa yleiskiinalaiseksi santarmiksi, voimaksi, joka on suunnattu kansaa vastaan, kansan tukahduttamiseksi. Vaikka armeijan mukaan vetäminen "kulttuurivallankumouksen" ympyröihin lujittikin maolaiskomentoa, johti tämä mielialojen voimistuvaan kiehumiseen Kiinan armeijan sisällä. Monet sotilashenkilöt vakuuttuivat oman kokemuksensa

pohjalta Mao Tse-tungin ja häntä ympäröivien henkilöiden kansanvastaisen linjan turmiollisuudesta. Sen vuoksi on luonnollista, että armeijasta on nykyään tullut antimaolaisten mielialojen vaarallinen pesäke, ja juuri sen vuoksi maolaiset toteuttavatkin tällä hetkellä puhdistuksen ja vainotoimenpiteen toisensa jälkeen monien kaaderisotilaiden suhteen tukahduttaen alkuunsa antimaolaisen liikkeen Kiinan kansan vapautusarmeijassa.

Puolue- ja valtionelinten valvonnasta irrotettuna ja Maon ja hänen ryhmänsä shovinistista hegemoniantavoittelua palvelemaan asetettuna armeija valmistautui jo pitkälti ennen "kulttuurivallankumousta" täyttämään sille tarkoitettua roolia, sotilaallistamaan koko yhteiskunnallisen elämän valheellisen "vallankumouksellistamis"-tunnuksen varjolla sekä pystyttämään maahan sotilasbyrokraattisen järjestyksen. Mutta toteutettuaan "kulttuurivallankumouksen", jonka suorittamisessa armeijalla oli ratkaiseva osuus, Mao iskikin sitten armeijan johtoon, eikä nyt Lin Biao olekaan enää Maon "seuraaja", kuten julistettiin virallisesti KKP:n 9. edustajakokouksessa.

Tämän Maon suorittaman manööverin tarkoitus on silminnähtävän selvä, vaikka Pekingissä katsotaankin paremmaksi vaieta siitä, koska ymmärretään, kuinka epäedullista olisi paljastaa niiden juonittelujen olemus, joita hänen koko toimintansa, maolaisen huippuryhmittymän koko oleminen on tulvillaan.

Maolaisuus pyrkii esiintymään maan eri kerrosten silmissä yleiskansallisena ideologiana ja poliittisena oppina, joka ilmentää koko Kiinan väestölle yhteisiä kansallisia etuja. Tällöin mainitaan nationalistiset päämäärät yhdistävänä momenttina. Sellaista on luonteeltaan pikkuporvaristo, joka pyrkii "nousemaan" luokkien ylä-

puolelle ja esittelemään itsekkäät etunsa koko kansakunnan eduiksi.

Pekingin johtajat naamioivat huolellisesti pikkuporvarillista luokkaolemustaan yrittäen luovia eri luokkien välillä käyttäen hyväkseen proletariaatin heikkoutta ja järjestäytymättömyyttä. Tämä taktiikka vaikeuttaa saamaan selville maolaisuuden luokkakantaisen luonteen ja toimii välikappaleena epäyhtenäisten luokkien ja poliittisesti horjuvien ainesten vetämiseksi maolaisuuden puolelle.

Marx ja Lenin kutsuivat tällaista taktiikkaa bonapartismiksi, joka ikäänkuin kasvoi vallankumouksesta ja jonka on määrä puolustaa sitä, mutta joka todellisuudessa palveli aina porvarillista tai pikkuporvarillista taantumusta. Eräänä tuoreimmista bonapartismin esimerkkinä Lenin mainitsi kerenskiläisyyden, jolla työväenvastaista politiikkaa yritettiin verhota. Bonapartismia paljastaessaan hän mainitsi sillä olevan seuraavat piirteet: sotilaspiireihin nojautuminen, luoviminen luokkien välillä, hillitön sosiaalinen ja nationalistinen demagogia.

Analyysi osoittaa, että maolaisuuden taktiikassa on paljon yhtäläisiä piirteitä bonapartismin kanssa, tietysti erikoislaatuisessa kiinalaisessa muodossaan: ensinnäkin nojautuminen Maolle uskollisiin armeijan piireihin; toiseksi laskelman perustaminen erilaisten, toisinaan täysin päinvastaisten sosiaalisten voimien yhdistelmään, luoviminen luokkien välillä, pyrkimys käyttää vuoron perään hyväksi eri sosiaalisia ryhmiä, väliin koululaisia ja ylioppilaita, väliin taas työläisnuoria ja etenkin väestön pikkuporvarillisia, takapajuisia talonpoikaiskerroksia, ryysyköyhälistöaineksia jne.; kolmanneksi mainittakoon rajaton sosiaalinen ja poliittinen demagogia: mitä vallankumouksellisimpien iskulauseiden saarnaaminen ja taan-

tumuksellinen yltiöisänmaallinen politiikka, sanalliset kehotukset proletaarisen linjan puolustamiseen ja tosiasiallinen luopuminen tästä linjasta niin sisä- kuin ulkopolitiikassa, joukkoihin vetoaminen sanoissa ja joukkojen tukahduttaminen teoissa.

Eräänä bonapartismin ilmauksena K. Marx piti ylijohtajan jumaloimista, laajojen joukkojen mystistä uskoa hallitsevaan yksilöön. Mao Tse-tung on ponnistellut ankarasti oman persoonansa ylistämiseksi ja omien näkemystensä mainostamiseksi. Hän on henkilökohtaisesti asettanut sopivaksi katsomansa ihmiset tärkeimpiin virkoihin puolueessa, armeijassa ja valtiokoneistossa.

Tällä hetkellä Kiinassa juurrutettava "kasarmikommunismin" järjestelmä, joka sointuu yksiin yhteiskunnan pikkuporvarillisten ja ryysyköyhälistökerrosten mielialojen kanssa, vastaa maolaisten hegemoniantavoittelupyrkimyksiä, sillä se auttaa heitä militarisoimaan talouden ja maan koko elämän seikkailunomaisten suurvaltasuunnitelmien toteuttamiseksi kansainvälisellä näyttämöllä.

Maolaisuuden olemuksen ymmärtämiseksi on sangen tärkeää tarkastella sen historiallisia ja aatteellis-teoreettisia alkulähteitä. Feodalismin ja militarismin pitkällinen herruus, taloudellinen ja sivistyksellinen takapajuisuus, yhteiskunnallisten ja sosiaalisten suhteiden alikehittyneisyys, proletariaatin vähälukuisuus ja pikkuporvarillisten ainesten absoluuttinen enemmistö olivat omiaan vaikeuttamaan Kiinan vallankumouksellista kehitystä.

Militaristien perinteiden osallistuminen maan hallitsemiseen, konfutselaisuuden erään taantumuksellisen puolen — ylijohtajan kultin — juurtuminen vuosisatojen varrella laajalla alalla helpottivat jumaloidun hallit-

sijan johtaman sotilasbyrokraattisen komennon pystyttämistä.

Levittäessään suurvaltashovinistisia mielialoja maolaiset keinottelivat historiallisilla ja väestötilastollisilla tosiasioilla. On tunnettua, että Kiinalla on rikkaat kulttuuriperinteet. Pitkän aikaa Kiinalla oli johtava asema Itä-Aasiassa. Kiina on muinaisen kulttuurin maa. Kiinan kansa on väestöllisesti suurin maailmassa. Kiinan feodaaliset hallitsijat käyttivät suhteellisen korkeata sivistystasoa viljelläkseen yltiöisänmaallisia näkemyksiä kiinalaisten etevämmyydestä, kaikki muut kansakunnat julistettiin villeiksi ja raakamaisiksi ja kaikki "raakalaiset" Kiinan ikuisiksi vihollisiksi. Maassa viljeltiin vuosituhansien ajan sellaista käsitystä, että Kiina on maailman keskus. Näin muotoutui kiinalainen etnosentrismi, joka sittemmin sai suurhanilaisen shovinismin piirteet.

Anti-imperialistisen taistelun kaudella kansallismielisyys oli kansallisen vapauden ja sosiaalisen edistyksen puolesta taistelleiden edistyksellisten voimien ideologinen ase, ideologinen perusta Kiinan väestön mitä laajimpien kerrosten tiivistymiselle ja yhdistymiselle työntäen sosiaalisen eriytymisen ja erilaiset luokkaedut toisinaan taka-alalle. Imperialisminvastaisen, demokraattisen vallankumouksen voitettua Kiinassa nationalismi ammensi itsensä loppuun ideologisena perustana, joka oli tiivistänyt yhteen kansakunnan edistykselliset voimat kansakunnan käydessä taistelua ulkomaista pääomaa vastaan, kansallisen riippumattomuuden puolesta.

Nykyisissä oloissa vallassa oleva Mao Tse-tungin ryhmittymä on täydellisesti hyväksynyt omaksi aseekseen suurhanilaiseksi shovinismiksi kasvaneen kiinalaisen nationalismin. Suurhanilainen shovinismi on maolaisten neuvostovastaisuuden ja heidän sosialistista yhteisöä,

maailman kommunistista, työväen ja imperialisminvastaista liikettä vastaan harjoittamansa hajotustoiminnan perusvaikutin.

Maolaisuuden aatteellis-teoreettinen olemus

Marxismi-leninismin periaatteet ovat maolaisille vieraat. He ymmärtävät kuitenkin mainiosti, että tällä hetkellä maailmassa ei ole olemassa mitään muuta ideologiaa, joka valtaisi maailman kansojen tajunnan, ja sen vuoksi he ovat päättäneet monopolisoida oikeuden marxismi-leninismin tulkitsemiseen ja "kehittämiseen" ja muuntaa sen omaan uskoonsa muuttaen sen siten välikappaleeksi omien suurhanilaisten hegemoniapyrkimyksiensä saavuttamiseksi.

Ensin tämä pyrkimys tuli ilmi kaaviossa "marxismileninismin 'luova soveltaminen' Kiinan erikoisiin olosuhteisiin". Siinä yhteydessä viitattiin Leninin lausuntoon, jonka mukaan Idän kansojen tulisi löytää omat muotonsa marxilaisten aatteiden toteuttamiseksi. Sittemmin syntyi kaavio "kiinalaistettu marxismi", jota eräät marxilaiset pitivät pitkän aikaa vallankumouksen kehitysteiden ja sosialismiin siirtymisteiden luovana etsintänä Kiinan erikoisissa olosuhteissa. Maolaiset ymmärsivät tämän kaavion kuitenkin omalla tavallaan. Heille se oli tärkeä askel marxismin mukauttamisessa omiin nationalistisiin aikeisiinsa ja päämääriinsä. Tämä todellinen sisältö alkoi paljastua, kun ilmestyi sellainen väittämä, että Mao Tse-tungin aatteet olisivat marxismin tulkintaa Idän kaikkia maita varten. Näin syntyi "aasialaisen marxismin" teoria. Seuraava askel tehtiin "kulttuurivallankumouksen" aikana ja KKP:n 9. edus-

tajakokouksessa, jolloin Mao julistettiin kaikkien kansojen opettajaksi, koko maailman kommunistisen liikkeen ainoaksi marxilaiseksi teoreetikoksi, kun taas Maon aatteet julistettiin tieteellisen ajattelun huippusaavutukseksi, aikamme marxismi-leninismiksi. Tämä tunnuslause oli kuitenkin vain verho. KKP:n 9. edustajakokouksen päätösten todellisena tarkoituksena on yritys korvata marxismi maolaisuudella. Näin paljastuivat maolaisten aiemmin huolellisesti naamioidut shovinistiset hegemoniantavoitteluaikeet.

Päästäkseen siihen, että Mao Tse-tung tunnustettaisiin maailman ainoaksi johtavaksi teoreetikoksi ja lainsäätäjäksi aatteiden alalla ja KKP koko vallankumouksellisen liikkeen keskukseksi, maolaiset alkoivat syyttää suuria ja arvovaltaisia kommunistisia puolueita, NKP mukaan luettuna, sekä koko maailman kommunistista liikettä rappeutumisesta ja revisionismista sekä sovinnonteosta imperialismin kanssa. Kaikki, jotka eivät ole samaa mieltä Mao Tse-tungin kanssa, erotetaan ylimielisesti marxismi-leninismistä, vallankumouksesta ja sosialismista sekä julistetaan vihollisiksi. "Eri mieltä olevia" vastaan käydään raivokasta taistelua, jota verhotaan marxilaisilla korulauseilla ja vallankumouksellisilla tunnuksilla. Tässä taistelussa käytetään kaikkia menetelmiä sotilaallisia provokaatioita myöten.

Mitä maolaisuus on sitten aatteellisen ja teoreettisen sisältönsä kannalta?

Maon ja maolaisten poliittisten, taloudellisten, filosofisten, sosiologisten ja taktisten näkemysten kokonaisuudessa tuntuu selvästi sellaisten mitä erilaisimpien oppien, näkökantojen ja teorioiden vaikutus ja eklektinen seos kuin:

feodaalinen kiinalainen filosofia (etupäässä konfutselaisuus ja daoismi), josta yleensä valitaan se puoli, jolle on ominaista skolastisuus, idealismi, alkeellinen dialektiikka, kuuliaisuuden saarnaaminen, keisarinvallan ylistäminen ja subjektiivisen tekijän osuuden paisuttelemi-nen historiassa;

pikkuporvarillinen sosialismi, erityisesti proudhonismi ja tälle ominainen Hegelin idealistisen dialektiikan äärimmilleen viety vulgarisointi, vastakohtaisuuksien ykseyden ymmärtäminen "huonojen" ja "hyvien" ilmiöiden mekaaniseksi summaksi niiden sosiaalisesta ja taloudellisesta sekä luokkaolemuksesta riippumatta;

talonpoikais-pikkuporvarilliset, puoliksi narodnikkilaiset, puoliksi avantgardistiset näkemykset, jotka pitävät talonpojistoa spontaanisesti vallankumouksellisena;

porvarillis-nationalistiset, suurvaltashovinistiset näkemykset, jotka painottavat Kiinan poikkeuksellisuutta;

trotskilaiset näkemykset, jotka ajoittain pääsivät leviämään enemmän tai vähemmän laajalle alalle Kiinan vallankumouksellisessa liikkeessä 20-luvulla ja 30-luvun alkupuolella;

anarkistiset näkemykset, jotka saivat Kiinassa 20-luvun alussa merkittävää vaikutusvaltaa; oman tunnustuksensa mukaan Mao Tse-tung oli siihen aikaan hyvin suuresti viehättynyt anarkismiin.

Juuri kaikkien näiden näkemysten valossa Mao Tse-tung omaksuikin muutamia marxismin-leninismin aatteita. Mitä tulee marxilais-leniniläiseen teoriaan kokonaisuutena, niin Mao Tse-tung sen enempää kuin hänen lähiympäristönsäkään eivät ole tutkineet sitä järjestelmällisesti, vaan rajoittuneet kansantajuisten kirjoitusten lukemiseen. Maolla ei ole koskaan ollut eheätä marxilais-leniniläistä maailmankatsomusta.

Maoistit ovat laajalti käyttäneet hyväkseen trotskilaisia näkemyksiä ja mukauttaneet niitä omiin tarkoituksiinsa. Trotskilaisuuden tavoin maolaisuus jättää ottamatta huomioon yhteiskunnallisen kehityksen yleislait paisutellen subjektiivisen tekijän osuutta sosiaalisissa prosesseissa. Kummallekin on ominaista onnenonginta politiikassa, voluntarismi ja subjektivismi taloudessa. Trotskilaisoppi "vallankumouksen viennistä", jonka tavoitteena on maailmansota ja vallankumoukseen liittyvien ongelmien ainoana ratkaisumuotona kansainvälisessä mitassa, sopi hyvin maolaisten demagogisiin tarkoituksiin. Maolaisuudelle ja trotskilaisuudelle on viimein yhteisesti ominaista taktiikka, joka tähtää vallankumouksellisten voimien hajottamiseen. Tälle taktiikalle on luonteenomaista marxilais-leniniläisten puolueiden ja sosialististen valtioiden törkeä panettelu, hillitön neuvostovastaisuus sekä tihutoiminta kansainvälisen työväen- ja kommunistisen liikkeen riveissä.

Maolaisen ideologian perustana on idealistis-voluntaristinen väkivaltateoria, jossa materialistinen historiankäsitys korvataan subjektiivis-idealistisella, militaristisella käsityksellä.

Maolaisuuden teoreettisten rakennelmien ytimenä on "kiinalaistettu dialektiikka" ja eritoten Maon "oppi" ristiriidoista, jonka on määrä palvella maolaisten taktiikan ja strategian teoreettisena perustana, puolustella heidän luopumistaan periaatteellisesta luokkakantaisesta politiikasta ja heidän pyrkimyksistään periaatteettomien sopimusten solmimiseen imperialismin voimien ja kaikenlaatuisten marxismin luopioiden kanssa. Tässä suhteessa on varsin kuvaavaa, että maolaiset konstruoivat mielivaltaisesti nykypäivän "suuria ristiriitoja" julistaen vapauden puolesta taistelevien kansojen vihollisiksi

"kaksi supervaltaa" — USA:n ja Neuvostoliiton, toisin sanoen asettaen imperialismin linnakkeen ja sosialismin ensimmäisen maan — maailman edistyksen mahtavan voiman samanarvoisiksi.

Ristiriitojen mielivaltaisen konstruoinnin "taidossaan" maolaiset ovat menneet huomattavasti Proudhonista edelle. He julistavat kenen kanssa tahansa "ykseyttä" ja "taistelua" kenen kanssa tahansa, kunhan se auttaisi heitä saavuttamaan hegemonistiset suurvaltapoliittiset tavoitteensa.

Tällainen on pääpiirteissään Mao Tse-tungin ja hänen kannattajiensa aatteellisen varaston yleiskuva. Ei ole mikään sattuma, että maolaisuuden ideologia ja politiikka käyvät tuon tuostakin yhteen imperialismin ideologian ja politiikan kanssa.

Puhuttaessa Mao Tse-tungin näkemysten eklektisyydestä on pidettävä mielessä myös se, että suurvaltanationalismi on ollut hänen erilaatuisten aatteittensa johtavana organisoivana vaikuttimena. Erilaisista ideologisista ja teoreettisista teorioista Mao Tse-tung ottaa ja käyttää hyväkseen ennen kaikkea sen, mikä palvelee nationalistisia, suurhanilaisia yltiöisänmaallisia tarkoitusperiä. Mao Tse-tung kannattajineen ottaa käyttöönsä ja puolustaa niitä teoreettisia asettamuksia ja poliittisia iskulauseita, jotka palvelevat heitä välittömästi kyseisessä konkreettisessa historiallisessa vaiheessa jättäen unholaan ne omat johtopäätöksensä, jotka ovat lakanneet vastaamasta tavoiteltavia päämääriä, huolehtimatta lainkaan logiikasta tai aatteiden jatkuvuudesta.

Omaamatta kestävää, vakaata sosiaalista perustaa maolaisten pikkuporvarillinen nationalistinen ryhmä syöksyy sisä- ja ulkopolitiikassaan äärimmäisyydestä toiseen perustaen laskelmansa sekä vasemmistolaisiin

äärimmäisyysaineksiin että porvarillisen yhteiskunnan taantumuksellisimpien piirien välittömään tai välilliseen tukeen.

Maolaisuuden käytäntö ja näköalat

Maolaisuus ei ole olemukseltaan suinkaan vallankumouksellinen vaan taantumuksellinen ideologia, objektiivisesti katsoen se valaa vettä imperialismin ja taantumuksen myllyyn. Sen vuoksi taistelua maolaisuutta vastaan tulee tarkastella ennen muuta siltä kannalta, että maolaisuuden — tämän sosiaalishovinismin erään muodon — päämäärät eivät sovi yhteen maailman kommunistisen ja vapausliikkeen tehtävän kanssa, siltä kannalta, että ne eivät sovi yhteen niiden periaatteellisten asettamusten kanssa, jotka marxismi-leninismi on omaksunut sosialismin rakentamisen, maailman kehityksen sekä vallankumouksellisen strategian ja taktiikan peruskysymyksissä.

Erityisen selvästi ja keskitetysti maolaisuus ilmeni "kulttuurivallankumouksen" kulussa sekä KKP:n 9. edustajakokouksen päätöksissä. Edustajakokous oli tärkeä vaihe maolaisen politiikan, strategian ja taktiikan muotoutumisessa ja sillä on ratkaiseva merkitys maolaisuuden syvällisten tendenssien ja sen historiallisten pitkän tähtäimen tavoitteiden ymmärtämiselle.

Maolaisten viime aikoina omaksumaa marxismi-leninismin perusasettamusten tulkintaa, heidän omassa maassaan, kansainvälisissä suhteissa ja kommunistisessa liikkeessä noudattamaansa poliittista linjaa ja KKP:n 9. edustajakokouksen päätöksiä on mahdotonta sovittaa marxismi-leninismin dogmaattislahkolaisen, "äärivasemmistolaisen" tulkinnan puitteisiin.

Maolaisuus on kiinalaistettua sosiaalishovinismia, jonka ytimenä toimii kiinalainen sosiaalimilitarismi; se on leninisminvastainen poliittinen virtaus, joka pyrkii sovittamaan marxismi-leninismin suurhanilaisiin nationalistisiin tarkoituksiin sekä käyttämään marxismi-leninismin aatteita ja vallankumouksellista, kommunistista liikettä dogmaattisesti näiden päämääriensä saavuttamiseen. Siinä yhteydessä maolaiset peittelevät itsekkäitä suurvaltahankkeitaan ja -suunnitelmiaan räikeillä vallankumouksellisilla korulauseilla.

Julistaen leppymättömyyttään imperialismia kohtaan Maon ryhmä heikentää ja hajottaa samalla maailman imperialisminvastaisia voimia, horjuttaa kansallista vapautusliikettä estämällä mm. yhteistoiminnan aikaansaamista Indokiinan kansojen oikeudenmukaisen taistelun tukemiseksi, ja harjoittaa itse asiassa sovintopolitiikkaa imperialististen voimien kanssa neuvostovastaisuuden pohjalla.

Maolaiset huutavat äänekkäästi sosialismista, mutta ovat käynnistäneet raivoisan poliittisen kampanjan useimpia sosialistisia maita vastaan ja omaksuneet avoimen vihamielisen linjan Neuvostoliittoa vastaan lietsoen sotahysteriaa Kiinassa.

Puolustaen sanoissa maailmanvallankumouksen aatetta, keikaillen "vallankumouksellisuudellaan" Maon kannattajat panettelevat kapitalististen maiden työväenluokkaa syyttäen tätä reformistisesta rappeutumisesta, hyökkäävät kommunististen puolueiden valtaosaa vastaan ja antavat selustaiskuja työväen ja demokraattiselle liikkeelle.

Viime vuosikymmenen käytäntö osoittaa, että maolaiset ovat välinpitämättömiä vallankumouksen kohtaloita kohtaan, jollei sen kehitys vastaa suurhanilaisia na-

tionalistisia päämääriä. He ymmärtävät kuitenkin mainiosti, että vallankumouksellisen suunnistautumisen ohella ei ole mitään muuta suunnistautumistapaa, jolla olisi historiallisia tulevaisuuden näkymiä. Sen vuoksi he yrittävätkin voimia ja varoja säästämättä käyttää maailman vallankumouksellista prosessia omiin tarkoituksiinsa pyrkien valtaamaan siinä teoreettisesti ja poliittisesti johtavan aseman toteuttaakseen suurhanilaisten kunniankipeät haaveet Kiinasta maailman keskuksena. Sellainen on maolaisten huippukerrostuman strateginen suunnitelma.

Mao Tse-tungin suurvaltashovinistisella ryhmällä on tällä hetkellä edelleen johtavat asemat hallussaan Kiinassa. Kiinan yhteiskunnan elämässä ja kansainvälisellä näyttämöllä on kuitenkin olemassa ja toimii mahtavia sosiaalisia, poliittisia ja ideologisia voimia, jotka suuntautuvat sosialististen saavutusten puolustamiseen, lujittamiseen ja kehittämiseen, marxismin-leninismin teorian ja politiikan sekä proletaarisen internationalismin periaatteiden ennalleen palauttamiseen ja vakiinnuttamiseen Kiinassa.

Maolaisuudella on ennen kaikkea vastassaan objektiivisesti vaikuttava maan sosialistinen kehitystendenssi, jonka olennoitumana ovat ennen muuta Kiinan työväenluokan, Kiinan koko työtätekevän kansan, Neuvostoliiton ja muiden sosialististen maiden ponnistuksin luodut sosialismin perustukset. Poliittisen päällysrakenteen niiden tai näiden ainesten sotilaallis-byrokraattinen rappeutuminen ei vielä sinänsä merkitse sosialistisen perustan automaattista luhistumista. Päällysrakenteen taantumuksellisen muuttumisen tuloksena voi tietysti tapahtua ja tapahtuukin vääristymiä myös perustassa. Kiinnostusta sosialistisen politiikan noudattamiseen

Kiinassa tuntevat Kiinan väestön laajat piirit: työväenluokan ydinosa, talonpoikaiston etujoukko, laajat sivistyneistön joukot, armeijan vallankumouksellinen osa jne. Maolaiset eivät voi sivuuttaa näiden kerrosten etuja ja mielialoja. Maolaisuushan loisii Kiinan työtätekevien sosialististen mielialojen ja pyrkimysten varassa. Kiinan kommunistien suuret joukot ovat sosialismin kannalla. Taistelussaan maolaisuutta vastaan todelliset kommunistit ovat kärsineet väliaikaisen tappion, mutta eivät ole laskeneet aseitaan.

Sosialismin maailmanjärjestelmällä, sen saavutuksilla, Neuvostoliiton ja sosialistisen yhteisön muiden maiden periaatteellisella leniniläisellä politiikalla on oma vaikutuksensa Kiinassa kehittyvään poliittiseen taisteluun. Kiinan kansan laajat piirit muistavat Neuvostoliiton ensimmäisenä sosialismin maana sekä Neuvostoliiton avunannon Kiinan työtätekeville imperialisminvastaisen taistelun ja vallankumouksen sekä sosialismin rakentamisen vuosina. Mikään neuvostovastainen hysteria ei voi pyyhkiä pois näitä sympatioita.

Kiinan tapahtumiin vaikuttaa myös maailman kommunistinen ja työväenliike. Useimpien kommunististen puolueiden suorittama maolaisuuden tuomitseminen ja siihen vuoden 1969 kansainvälisessä neuvottelukokouksessa, veljespuolueiden edustajakokouksissa ja lehdistössä kohdistettu arvostelu eivät voi olla vaikuttamatta Kiinassa vallitsevaan tilanteeseen.

Maolaisuuden ideologia ja politiikka eivät vastaa yhteiskunnan objektiivista kehityskulkua, ne eivät vastaa Kiinan sosialistisen kehityksen tarpeita. Maolaisuus kärsii tappion toisensa jälkeen ja sen lopullinen luhistuminen on historiallisesti väistämätön. Kiinan kommunistit, työväenluokka ja koko työtätekevä kansa löytävät epäile-

mättä tarpeeksi voimaa siirtyäkseen kiinteän yhteenliittymisen tielle sosialististen maiden veljeskansojen kanssa ja turvatakseen sosialismin suuren aatteen menestymisen Kiinassa.

NKP:n ja neuvostovaltion politiikka vastaavat tätä näköalaa. NKP:n keskuskomitea mainitsi marraskuun täysistunnossaan, että keskuskomitean politbyro noudattaa johdonmukaisesti 24. edustajakokouksen linjaa suhteissaan Kiinan kansantasavaltaan. Neuvostoliitto suuntaa ponnistuksensa valtiollisten suhteiden normalisointiin Kiinan kanssa. Siihen on myötävaikuttamassa myös aatteellinen ja poliittinen taistelu "vasemmisto"revisionismia vastaan, jonka Lenin luonnehti "pikkuporvarilliseksi hurraa-vallankumouksellisuudeksi".

O. IVANOV

UUSI TAKTIIKKA, ENTINEN PÄÄMÄÄRÄ

Maolaisuuden eräistä erikoisuuksista kansainvälisellä näyttämöllä

Pekingin johtajien suurvaltahenkinen hajotuspolitiikka aiheuttaa korvaamatonta vahinkoa sosialismin maailmanjärjestelmän ja koko kommunistisen liikkeen eduille häiriten edistyksellisten voimien imperialisminvastaista taistelua ja vaikuttaen kielteisesti kansainväliseen tilanteeseen. Kommunisminvastainen propaganda käyttää Kiinan tapahtumia tieteellisen sosialismin mustaamiseen.

Kiinalaisjohdon käytäntö ja poliittiset tavoitteet ovat viime aikana täysin selvästi osoittaneet, että Mao Tsetungin ja hänen ympärillään olevien henkilöiden noudattaman, KKP:n 9. edustajakokouksessa vahvistetun poliittisen linjan painopistesuunta on pysynyt muuttumattomana. Tämä suunta merkitsee kieltäytymistä luokkakantaisesta asennoitumisesta yhteiskunnallisiin ilmiöihin, sosialistisen valtioyhteisön ja imperialisminvastaisen rintaman vastaisia tihutoimia, silmitöntä neuvostovastaisuutta sekä pyrkimystä maailmanlaajuiseen johtoasemaan.

Tämän linjan toteuttamiseen tähdänneet rintamahyökkäykset eivät johtaneet maolaisia kuitenkaan toivottuihin tuloksiin, vaan pahensivat maan sisäistä kriisiä ja Kiinan eristymistä kansainvälisellä näyttämöllä. Sen vuoksi maolaiset ovat viime aikoina olleet pakotetut turvautumaan taktiseen luovimiseen luopumatta silti strategisista johtotavoitteistaan. He ponnistelevat ankarasti saadakseen politiikkansa näyttämään rauhalliselta, "rauhantahtoiselta" ja kunnioitettavalta.

KKP:n 9. edustajakokouksen jälkeen Mao Tse-tung kannattajineen on pyrkinyt saattamaan "kulttuurivallankumouksen" aikana toteutetun poliittisen vallankaappauksen lopulliseen asuunsa, voimistamaan herruuttaan Kiinassa ja aktivoimaan vähitellen johtoaseman saavuttamiseen tähtäävää ulkopolitiikkaa.

Sisäisen kehityksen alalla maolaisten perustehtäväksi on tullut sisäisen sosiaalisen ja taloudellisen epävakaisuuden voittaminen ja keskushallinnon "kulttuurivallankumouksessa" pahasti horjuneen arvovallan lisääminen. Se on vaatinut entistä suuremman huomion kiinnittämistä talouden sekä puolueen ja valtion organisaatioon. Yhteiskuntapoliittisen ja talouselämän alalle on syntymässä tietynlainen järjestys kaikkikäsittävän militarisoinnin avulla sekä ylläpitämällä "piiritetyn linnakkeen" ilmapiiriä. Mao Tse-tungin palvontaa lietsotaan edelleen. Jatkuvasti esitetään demagogisia väitteitä, joiden mukaan maolainen "kulttuurivallankumous" oli "täysin välttämätön proletariaatin diktatuurin lujittamiseksi" ja että se antoi muka "voimakkaan sysäyksen maan taloudelliselle, poliittiselle, ideologiselle ja sivistykselliselle kehitykselle". Hunveibinien ilkivalta, joka kohdistui satoihin tuhansiin kommunisteihin, kuvataan "puheenjohtaja Maon vihollisten hankkeiden ja provokaatioiden" tu-

lokseksi, toisin sanoen Liu Shao-tsin ja tämän kannattajien hankkeiksi. Kaikki tämä on osana maolaisten laajassa poliittisessa manööverissa, jonka tarkoituksena on Kiinan sisäisen tilanteen vakauttaminen.

Alkuun päässyt suhteellinen vakaantuminen tapahtuu kuitenkin epätasaisesti ja kivulloisesti. "Kulttuurivallankumouksen" mullistukset — mm. puolueen ja valtion kaaderityöntekijöiden joukkomittainen vaihtaminen — eivät ehtineet kunnolla tyyntyä, kun maolaisten hallitsevassa huippuryhmittymässä puhkesi jo uusi kriisi. Riittänee mainita, että 9. edustajakokouksessa vuonna 1969 muodostetusta KKP:n keskuskomitean politbyron 25 jäsenestä yli puolet on kadonnut poliitiselta näyttämöltä; politbyron pysyvän komitean (niin sanottu "viisikko") vain kaksi ottaa osaa poliittiseen elämään.

KKP:n KK:n varapuheenjohtaja, politbyron pysyvän komitean jäsen Lin Biao nimitettiin KKP:n säännöissä jokin aika sitten Mao Tse-tungin "lähimmäksi työtoveriksi" ja tämän työn "jatkajaksi". Tuskin muste, jolla nämä sanat kirjoitettin on ehtinyt kunnolla kuivua, kun Lin Biaoa luonnehditaan nyt Kiinassa — kuten eräät ulkomaiset tietotoimistot tiedottavat — yhdessä Liu Shaotsin kanssa "poliittiseksi huijariksi ja suurkiipijäksi". Maassa on edelleen jännittynyt tilanne, ja maolaiset pyrkivät välttämään tilanteen kärjistymistä nykyisestään lietsomalla neuvostovastaista kampanjaa ja sotapsykoosia[1].

1 Kiinassa harjoitettavan neuvostovastaisen kampanjan mittavuudesta saa käsityksen vaikkapa siitä, että vuonna 1971 vajaan 11 kuukauden aikana Rhen-min rhibao julkaisi noin 400 kirjoitusta, joissa hyökättiin raivokkaasti Neuvostoliittoa vastaan, ja että Huntsin 12 numerossa julkaistiin 20 vastaavaa kirjoitusta. Kiinan kirjamarkkinat ovat tulvillaan neuvostovastaista kirjallisuutta ja Pekingin radio syytää vuodesta toiseen neuvostovastaista panettelua.

Kaikkea tätä ei käy selittäminen pelkästään sillä valtataistelulla, joka tapahtuu Kiinan johdossa. Uuden kriisin syynä ovat kaikesta päätellen maolaisten hallitsevan huippuryhmittymän erimielisyydet KKT:n sisä- ja ulkopolitiikan kysymyksistä.

Marxilais-leniniläiset puolueet kiinnittävät Kiinan ongelmaan suurta huomiota, koska näkevät selvästi maolaisten linjan vaaralliset seuraukset. Ne ilmaisivat periaatteellisen asenteensa kommunististen ja työväenpuolueiden vuoden 1969 kansainvälisessä neuvottelukokouksessa. Tässä mielessä neuvottelukokous oli tärkeä vaihe marxilais-leniniläisten taistelussa vallankumouksellisten rivien yhtenäisyyden, marxismi-leninismin opin puhtauden puolesta sekä maolaisten leninisminvastaista tihutoimintaa vastaan.

NKP:n 24. edustajakokous, muiden marxilais-leniniläisten puolueiden viime aikoina pitämät edustajakokoukset, Neuvostoliiton rakentava rauhanpolitiikka, sosialismin voimien yhteinen hyökkäys imperialismia ja taantumusta vastaan — kaikki tämä on osoittanut erityisen selvästi, että maolaiset tekevät myyräntyötä ulkopolitiikan alalla pyrkien hajottamaan maailman vallankumouksellisen liikkeen.

Kiinalaishajottajat ja heidän ulkomaiset mielikkinsä ovat saaneet vastaanottaa murskaavia vastaiskuja, mikä on pakottanut heidät siirtymään kilpikonnapuolustukseen ja toimeenpanemaan taktiikkansa tarkistuksen. Kun tähän lisätään vielä Tshekkoslovakian sosialismia vastaan suuntautuneen imperialistisen tihutoiminnan luhistuminen (sosialisminvastaisten voimien hankkeet tässä maassa saivat tunnetusti maolaisten hyväksymisen) sekä Kiinan viranomaisten Neuvostoliiton—Kiinan rajalla suorittamien provokaatioiden päättävä torjuminen, niin saadaan sel-

ville ne perussyyt, jotka pakottivat maolaiset muuttamaan taktiikkaansa kansainvälisellä näyttämöllä harjoittamassaan tihutoiminnassa.

NKP ja muut veljespuolueet asettavat Pekingin hajotuspolitiikan vastapainoksi taistelun sosialististen maiden, maailman kommunistisen liikkeen ja imperialisminvastaisten voimien lujittamisen puolesta sekä oman linjansa valtiollisten suhteiden normalisointiin KKT:n kanssa. Tämä linja tuli selvästi esiin L. I. Brezhnevin NKP:n 24. edustajakokouksessa pitämässä selostuksessa, kokousedustajien puheenvuoroissa, edustajakokouksen hyväksymässä toimintaselostusta koskevassa päätöslauselmassa sekä marxilais-leniniläisten puolueiden johtajien tässä edustajakokouksessa käyttämissä puheenvuoroissa. NKP ja sosialististen maiden puolueet ovat valmiit myötävaikutamaan valtiollisten suhteiden kaikkinaiseen kehittämiseen Kiinan kansantasavallan kanssa luopumatta kuitenkaan periaatteistaan ja kansallisista eduistaan. Samanaikaisesti marxilais-leniniläiset puolueet ovat kuitenkin torjuneet ja torjuvat vihamielisen hyökkäilyn ja paljastavat maolaisten aatteellisen ja teoreettisen ohjelman sotivan marxismi-leninismiä vastaan.

Marxilais-leniniläisten puolueiden politiikka perustuu pitkän tähtäimen huomioon ottamiseen, se lujittaa kansainvälisen kommunistisen ja koko imperialisminvastaisen liikkeen yhtenäisyyttä ja palvelee sosialismin asiaa itse Kiinassakin.

Sosialismin maiden Kiinan suhteen omaksuman internationalistisen asenteen ansiosta on onnistuttu tekemään tyhjäksi maolaisten pyrkimys luoda oma keskus sekä neutralisoida huomattavalta osaltaan Pekingin politiikan kielteiset seuraukset.

Pyrkiessään saavuttamaan päämääränsä maolaiset ovat

kohdanneet vakavia sisäisiä ja kansainvälisiä vaikeuksia. Mao Tse-tungin ja hänen ympäristönsä politiikka kohtaan kasvavaa vastarintaa Kiinan työtätekevien ja KKP:n jäsenten taholta. Niinpä ei voida pitää sattumanvaraisena Mao Tse-tungin lausuntoa, jonka mukaan "tarvitaan vielä kolme tai neljä kulttuurivallankumousta" opposition hävittämiseksi ja vallan, toisin sanoen sotilasbyrokraattisen diktatuurin lujittamiseksi.

Täydellisen vararikon on kärsinyt maolaisten shovinistinen hegemoniantavoittelusuunnitelma, jota pyrittiin toteuttamaan rintamahyökkäyksillä niitä voimia vastaan, joita kiinalaisjohtajat pitävät päävihollisinaan. Sepustukset Neuvostoliiton taholta muka uhkaavasta sodanvaarasta eivät nekään täyttäneet Kiinan johtajien toiveita.

Se seikka, että Neuvostoliitto ja muut sosialistiset maat noudattavat johdonmukaista linjaa pyrkiessään suhteiden normalisointiin Kiinan kanssa, asettaa maolaiset ja heidän propagandansa tukalaan asemaan niin maan sisällä kuin kansainvälisellä näyttämölläkin.

Mitkä ovat sitten maolaisten uuden taktiikan ominaispiirteet?

Ensinnäkään maolaiset eivät propagoi yhtä äänekkäästi kuin ennen KKP:n 9. edustajakokouksen epäsuosittua iskulausetta: "Joko sota saa aikaan vallankumouksen tai vallankumous ehkäisee sodan." Keväällä 1970 he sinkosivat toisen iskulauseen: "Uuden maailmansodan vaara on yhä olemassa ja kaikkien maiden kansojen on valmistauduttava siihen. Vallankumous on kuitenkin nyt päätendenssinä maailmassa." Näin, luopumatta mainitsemasta maailmansotaa iskulauseissaan omasta mielestään tarkoituksenmukaisimpana keinona nykyajan ristiriito-

jen ratkaisemiseksi, maolaiset ovat nyt ruvenneet yhä useammin puhumaan valmiudestaan suhteiden kehittämiseen kaikkien maiden, siinä luvussa sosialististenkin, kanssa "rauhanomaisen rinnakkainelon viiden periaatteen" pohjalla. Vaikka Pekingin kansainvälisistä kysymyksistä esittämien lausuntojen sotaisa sävy onkin käynyt vaimeammaksi, ainakin puhtaasti ulkonaisesti, on kiinalaisjohtajien ulkopoliittisen toiminnan neuvosto- ja sosialisminvastainen suunta säilynyt entisellään.

Monet kapitalistiset maat ovat viime aikoina tunnustaneet Kiinan kansantasavallan. On havaittavissa seuraava kuvaava yksityiskohta: aktiivisina ovat olleet ennen kaikkea ne maat, jotka ovat sotilaallisesti sidotut USA:han.

Lähentyminen suurimpien imperialististen valtioiden hallitseviin piireihin on Pekingin kansainvälisellä näyttämöllä noudattaman uuden taktisen linjan looginen seuraus. Riittänee mainita, että vuonna 1970 kapitalististen markkinoiden osuus Kiinan kansantasavallan ulkomaankaupasta oli 82 %. Vuonna 1958 tämä osuus oli vain 32 %. Luvut puhuvat itse puolestaan.

On tunnettua, että jatkaessaan likaista sotaansa Vietnamissa Yhdysvallat on tällä hetkellä joutunut suuriin vaikeuksiin. USA voimistaa aggressiivisia toimiaan Indokiinan kansoja vastaan ja aktivoi vietnamisointipolitiikkaansa. Samalla se yrittää käyttää "Pekingin korttia" valttinaan, kun taas maolaiset auttavat itse asiassa amerikkalaisia imperialisteja selviytymään tukalasta tilanteesta. Eikä siinä kaikki, vaan häivyttääkseen viimeisetkin epäilykset, joita USA:n hallitsevilla piireillä on ollut Pekingin lojaalisuuden suhteen, Mao Tse-tung nostattaa maassaan uutta neuvostovastaisuuden aaltoa.

Neuvostoliitto on aina vastustanut Kiinan eristämistä. Se tervehtii Kiinan kansantasavallan normaalien diplomaattisuhteiden solmimista muiden maiden kanssa sekä sen laillisten oikeuksien palauttamista YK:ssa. Kaikki tämä voisi ennen pitkää johtaa kansainvälisen jännityksen lieventymiseen ja myötävaikuttaa maailmanrauhan turvaamiseen liittyvien monien suurten ongelmien ratkaisemiseen.

On yleisessä tiedossa, että Neuvostoliitto ja muut sosialistiset maat ovat kaikkien näiden vuosien ajan sinnikkäästi puolustaneet Kiinan kansallisia etuja kansainvälisellä näyttämöllä, etuja, joita Kiinalla eräänä sosialistisena maana on ollut. Ne ovat jatkuvasti paljastaneet imperialistista politiikkaa, joka tähtäsi Kiinan kansantasavallan eristämiseen ja saartamiseen, ja tukeneet laillisia vaatimuksia Kiinan kansantasavallan oikeuksien ennalleen palauttamiseksi YK:ssa sekä vastustaneet "kahden Kiinan" politiikkaa.

Kiinan kansantasavallan valtuuskunta YK:n yleiskokouksessa osoitti valitettavasti heti ensimäisillä askeleillaan, että Kiinan johtajat aikovat YK:ssakin jatkaa neuvostovastaista linjaansa pyrkien edistyksellisten voimien hajottamiseen. Erikoisen kuvaavia ovat tässä suhteessa kiinalaisvaltuuskunnan yleiskokouksessa pitämät kaksi puhetta. Pekingin kielteinen kannanotto maailman aseriisuntakonferenssin ja viiden ydinvallan konferenssin koollekutsumiskysymyksiin lämmittää rauhan vihamiesten sydäntä, kirjoitti bulgarialainen lehti Rabotnitshesko Delo; rauhan vastustajat toivovat Pekingin halvan demagogian vaikuttavan eräisiin muihin "kolmannen maailman" valtioihin, niin että imperialistit pystyvät tekemään tyhjäksi Neuvostoliiton esittämät rauhan ja ihmiskunnan turvallisuuden kannalta tärkeät aloitteet.

Neuvostovaltio on aina kannattanut suhteiden normalisointia kaikkien valtioiden kesken, sillä se myötävaikuttaa kansainvälisen ilmapiirin yleiseen tervehtymiseen. NKP ja neuvostovaltio ovat toisaalta olleet ja ovat edelleen sitä mieltä, että kahdenkeskisten suhteiden kehittämisen valtioiden välillä ei tule loukata muiden maiden etuja eikä tapahtua näiden maiden kustannuksella. Koko kansainvälisen tilanteen tervehdyttämiseen tähtäävä linja on L. I. Brezhnevin NKP:n 24. edustajakokouksessa esittämän ja edustajakokouksen hyväksymisen saaneen rauhanohjelman ydin. NKP:n Kiinan suhteen noudattama politiikka on sidottu tähän rauhanlujittamisohjelmaan. Neuvostoliiton omaksuma asenne merkitsee sekä neuvostokansan perusetujen että marxismi-leninismin puhtauden sekä rauhan, demokratian ja kommunismin ihanteiden puolustamista.

Viime aikoina Pekingin johtajat ovat vaihtaneet taktiikkaansa myös suhteissaan sosialistisiin maihin. Sen ydin on siinä, että toisaalta ilmaistaan valmiutta valtiollisten suhteiden kehittämiseen Neuvostoliiton ja muiden sosialististen maiden kanssa "rauhanomaisen rinnakkainelon viiden periaatteen" pohjalla kun taas toisaalta nämä "viisi periaatetta" täydennetään "kuudennella", joka edellyttää tosiasiallista puuttumista sosialististen maiden sisäisiin asioihin sekä "pitkällisen, leppymättömän periaatteellisen taistelun" käymistä.

Kiinan kansantasavallan hallituksen lokakuun 7. pnä 1969 esittämään julkilausumaan sisältyi seuraava kaava: "...Kiinan ja SNTL:n välillä vallitsee sovittamattomat periaatteelliset erimielisyydet, ja niiden välinen periaatteellinen taistelu tulee jatkumaan pitkän aikaa. Sen ei tule kuitenkaan häiritä normaalien valtiollisten suhteiden ylläpitämistä Kiinan ja Neuvostoliiton välillä rau-

hanomaisen rinnakkainelon viiden periaatteen pohjalla." Sittemmin tämä kaavio laajennettiin muitakin sosialistisia maita koskevaksi.

Yrittäessään perustaa suhteensa Neuvostoliitoon ja muihin sosialistisiin maihin tällaiselle pohjalle kiinalaisjohto ei ainoastaan väheksy luokkakantaisuutta kansainvälisissä asioissa, vaan myös yrittää luoda eräänlaisen kansainoikeudellisen "perustan" Neuvostoliiton ja muiden sosialististen maiden tarkastelemiselle valtioina, jotka eivät olekaan sosialistisia. Kiinan ohella Pekingissä pidetään vain Albaniaa sosialistisena valtiona. Normalisoimalla valtiolliset suhteet sosialististen maiden kanssa, jotka eivät ole hyväksyneet maolaisten oppia eivätkä ole asettuneet kannattamaan "kulttuurivallankumousta" maolaiset haluaisivat tuhota tai heikentää näissä maissa vallitsevan järjestelmän. Kannattaen sanoissaan rauhanomaisen rinnakkainelon viittä periaatetta, jotka edellyttävät mm. puuttumattomuutta toistensa sisäisiin asioihin, maolaiset pyrkivät niin ollen laillistamaan tihutoimintansa sosialistisia maita vastaan ja puuttumisensa näiden maiden sisäisiin asioihin "periaatteellisen taistelun" varjolla.

Tämän taistelun tavoiteohjelma on selvästi esitetty ohjelmakirjoituksessa "Leninismi vaiko sosiaali-imperialismi?", jossa yritetään "teoreettisesti perustella" Neuvostoliittoa ja muita sosialistisia maita, marxilais-leniniläisiä puolueita sekä sosialististen valtioiden kansainvälisiä järjestöjä — SEViä ja Varsovan sopimusta vastaan suoritettavaa tihutoimintaa. Samantapaiset päämäärät kiinalaisjohto asetti myös julkisissa lausunnoissaan Puolassa joulukuussa 1970 sattuneiden tapahtumien johdosta, Pariisin kommuunin 100-vuotispäivälle omistetussa kirjoituksessa maaliskuun 18. pnä 1971 sekä KKP:n 50-

vuotispäiville omistetussa kirjoituksessa heinäkuun 1. pnä 1971.

Mistä Pekingin uudet taktiset manööverit johtuvat?

Maolaiset ovat todenneet itselleen ylivoimaiseksi vastustaa samanaikaisesti kaikkia sosialistisia maita ja kansainvälistä kommunistista liikettä. Sen vuoksi he päättivätkin turvautua taktiikkaan, jota selostettiin KKP:n 50-vuotispäivän johdosta (1. 7. 1971) sekä Mao Tse-tungin puheen ("Politiikastamme") johdosta julkaistuissa kirjoituksissa. Tämän luovimisen tarkoituksena on kaksinaamaisuuden — tai kuten maolaiset sitä kutsuvat — "kaksinaisen taktiikan" laaja hyväksikäyttö, mikä heidän kielellään merkitsee: "toimia kärjellä kärkeä vastaan", "panna liikkeelle aktiivikannattajiensa voimat, valloittaa puolelleen välivoimia ja pyrkiä eristämään päävastustajansa", "kukistaa vastustajat yksitellen", "lyödä päähän, jotta loput hajoaisi itsestään". Sanalla sanoen, aktivoidessaan tihutoimintaansa sosialistisia valtioita vastaan Pekingin sosiaalishovinistit pyrkivät suhtautumaan kuhunkin eri tavalla ottaen tarkkaan huomioon kunkin sosialistisen maan erikoisen aseman ja sen, missä tilassa tämän maan suhteet Neuvostoliittoon ovat. Peking lupailee auliisti taloudellisia etuja, luottoja ja kahdenkeskisten suhteiden kuntoon saattamista eri sosialististen maiden kanssa, kunhan nämä maat pysyvät "puolueettomina" kansainvälisen kommunistisen liikkeen ja KKP:n johtajien välisen periaatekiistan suhteen ja kunhan nämä maat heikentävät suhteitaan Neuvostoliittoon. Sitä tietä maolaiset yrittävät laajentaa kanavia ideologiselle tunkeutumiselle sosialistisiin maihin muuttaakseen nämä maat politiikkansa välikappaleeksi ja horjuttaakseen vii-

me kädessä tai heikentääkseen sosialistisen järjestelmän yhtenäisyyttä sekä eristääkseen Neuvostoliiton vaikkapa vähäisessä määrin. Tämä linja muistuttaa niin sanottua siltojenrakentamispolitiikkaa, jota imperialismi on pitkän aikaa yrittänyt käyttää sosialismin maiden yhtenäisyyden heikentämiseen ja sen "liettämiseen" sisältä päin.

Kiinalaiset johtajat toivovat uuden taktiikkansa avulla hyötyvänsä muullakin tavoin. He yrittävät esimerkiksi kuvata Kiinan valtiollisten suhteiden normalisoinnin sosialististen maiden kanssa "Mao Tse-tungin aatteiden" voitoksi, joka vahvistaa oikeaksi KKP:n 9. edustajakokouksen linjan.

Maolaisten "kaksinaisen taktiikan" kavala olemus paljastuu mm. siitä, että veljespuolueiden kaikista ponnistuksista huolimatta Kiinan nykyinen johto (singoten imperialisminvastaisia tunnuslauseita) esiintyy ehdottoman jyrkästi yhteistoimintaa vastaan taistelussa imperialismia vastaan. Tämä auttaa objektiivisesti katsoen imperialisteja näiden yrittäessä niillä tai näillä lohkoilla siirtyä vastahyökkäykseen vallankumouksellista liikettä vastaan. Siitä ovat osoituksena Indokiinan tapahtumat sekä taantumuksen hankkeiden voimistuminen eräiden Aasian, Afrikan ja Latinalaisen Amerikan edistyksellisiä hallituksia vastaan.

Peking ei ole ainoastaan säilyttänyt entistä globaalista taistelustrategiaansa Neuvostoliittoa vastaan, vaan myös syventää ja "perustelee" sitä "teoreettisesti". Luovuttuaan nykyajan perusristiriitojen marxilaisesta arvioinnista ja kansainvälisellä näyttämöllä vallitsevan voimasuhteiden jakautumisen luokkakantaisesta ymmärtämisestä maolaiset esittävät pääristiriitana sen, jossa toisena osapuolena ovat "kaksi supervaltaa" — Neuvostoliitto

ja USA — ja toisena koko muu maailma. "Kahden supervallan hegemonian" vastaisen taistelun iskulause on muodostumassa lipuksi, jonka alle kiinalaiset johtajat yrittävät saada omalla johdollaan pystyyn "pienten ja keskisuurten" valtioiden liiton näiden yhteiskuntapoliittisesta järjestelmästä riippumatta. Tämä tunnuslause kehittää edelleen maolaisten marxilaisvastaisia kaavoja, joiden mukaan on olemassa "välivyöhykkeitä" ja joiden mukaan valtiot jakautuvat "rikkaisiin" ja "köyhiin". Sen ilmeisenä tarkoituksena on puolustella neuvostovastaista politiikkaa. "Kahden supervallan" vastaisen taistelun verukkeella maolaiset poistavat itse asiassa päiväjärjestyksestä kysymyksen kahden järjestelmän välisestä taistelusta, asettavat yhtäläisyysmerkin kapitalismin ja sosialismin välille ja tavoittelevat johtoasemaa tällaisen tempun avulla.

Kiinan nykyinen ulkopoliittinen oppi perustuu toisaalta luovimiseen Neuvostoliiton, USA:n, Japanin ja Kiinan muodostaman "nelikulmion" puitteissa ja ristiriitojen lietsomiseen ja kärjistämiseen Neuvostoliiton, USA:n ja Japanin kesken Kiinan omien omanvoitonpyyntöisten, suurvaltashovinististen tavoitteiden perille viemiseksi sekä toisaalta laskelmaan, että saadaan eri valtioita (siinä luvussa kehitysvaltiot, kapitalistiset ja eräät sosialistisetkin valtiot) mukaan taisteluun niin sanottua "kahden supervallan hegemoniaa" vastaan ja että voidaan suunnata isku etupäässä Neuvostoliittoon, joka kannattaa rauhaa ja kansojen turvallisuutta. Kiinalaiset edustajat tähdentävät tämän ohjelman olevan perusta lähentymiselle Kiinan kanssa ja että juuri tällä pohjalla Kiina on valmis parantamaan suhteitaan mihinkä tahansa maahan tämän yhteiskuntajärjestelmästä piittaamatta.

Maolaisjohto ponnistelee voimakkaasti etsien itselleen

liittolaisia Aasian, Afrikan ja Latinalaisen Amerikan kehitysmaista perustaen toiveensa nationalistisiin mielialoihin, jotka vallitsevat eräissä näistä maista, sekä näissä maissa toimiviin äärimmäisyysryhmittymiin. Peking yrittää elävöittää diplomaattisia ja taloudellisia suhteitaan kehitysmaiden kanssa käyttämällä nykyistä joustavampia menetelmiä ja luopumalla törkeästä sekaantumisesta sisäisiin asioihin ja omien aatteidensa tyrkyttämisestä.

Uutta kiinalaistaktiikassa, joka tähtää "kolmannen maailman" sympatioiden valloittamiseen, oli aiemmin "sitoutumattomien maiden liikkeeseen" omaksutun kielteisen asenteen tarkistaminen vuonna 1970 ja pyrkimys saada tämä liike palvelemaan Kiinan hegemoniantavoittelupolitiikkaa. Juuri tässä tarkoituksessa kiinalaisjohto keinottelee "kahden supervallan" vastaista taistelua koskevalla iskulauseella pyrkien riistämään "kolmannen maailman" mailta näiden luotettavan tuen taistelussa imperialismia vastaan — Neuvostoliiton ja muiden sosialististen maiden tuen.

Hegemonian tavoittelu määrää Pekingin johtajien asennoitumisen myös Indokiinan ongelmaan. Viime tapahtumat paljastavat yhä selvemmin heidän strategiset päämääränsä Indokiinassa ja heidän politiikkansa kaksinaamaisuuden. Kaikesta päätellen maolaisten ponnistukset tähtäävät asemiensa lujittamiseen tällä alueella. Mao Tse-tung ja hänen ryhmänsä ovat turvautuneet manööverein, joiden salaisena tarkoituksena on osoittaa USA:n hallitseville piireille, että muka "avain Indokiinan ongelman ratkaisemiseen on Pekingissä, ja objektiivisesti ottaen vähätellä Vietnamin patrioottien esittämiä, Indokiinan ongelman poliittiseen ratkaisuun tähtäävien aloitteiden merkitystä. Tämä luo Yhdysvaltain hallitukselle eräänlaisen takaportin Etelä-Vietnamin Väliaikaisen val-

lankumoushallituksen valtuuskunnan tärkeiden rakentavien ehdotusten sivuuttamiselle, ehdotusten, jotka ovat saaneet Vietnamin demokraattisen tasavallan hallituksen täydellisen hyväksymisen ja maailman edistyksellisten, rauhantahtoisten voimien yleisen tuen.

Saadakseen arabien luottamuksen Peking katsoo nykyään paremmaksi olla vastustamatta avoimesti Lähi-idän kriisin poliittista ratkaisemista. Toisaalta kiinalaisjohto tukee tällä alueella edelleen kaikkia äärimmäisyysaineksia, jotka vastustavat tätä poliittista ratkaisua.

Kiinan johto suhtautuu jyrkän vihamielisesti kaikkiin sosialistisen valtioiden aloitteisiin, jotka tähtäävät jännityksen laukaisemiseen Euroopassa. Se otti pistimin vastaan Neuvostoliiton ja Puolan Saksan liittotasavallan kanssa solmimat sopimukset sekä Länsi-Berliiniä koskevat neuvottelut. Omassa propagandassaan se mustaa Euroopan turvallisuuden lujittamisaatetta ja tekee kaikkensa häiritäkseen tämän ongelman ratkaisemista.

Se, että Kiinan hallitus asettui vastustamaan Neuvostoliiton ehdotuksia viiden ydinvallan konferenssin ja maailman aseriisuntakonferenssin pitämisestä, paljasti Pekingin täydellisesti osoittaen tämän kansainvälisen jännityksen laukaisemisen vastustajaksi.

Tällä hetkellä Peking pyrkii saattamaan myös asenteensa kansainväliseen kommunistiseen liikkeeseen sopusointuun uuden ulkopoliittisen taktiikkansa kanssa. Kommunistisen voimien voimistuvan tiivistymistendenssin vastapainoksi se yrittää panna neuvostovastaisella pohjalla toimivien kaikenkarvaisten poliittisten voimien, kaikenlaisten revisionistiainesten — niin oikeistolaisten kuin vasemmistolaisten — liiton. Juuri sen vuoksi taistelu työväenluokan ihanteiden, tieteellisen sosialismin

puolesta edellyttää nykyään päättävää taistelua kaikkia näitä marxismi-leninismin luopioita ja vihollisia vastaan.

Kommunististen ja työväenpuolueiden vuoden 1969 Moskovan neuvottelukokous oli ankara isku KKP:n johtajien hegemoniantavoittelusuunnitelmille. Todettuaan tyhjiksi toiveensa muissa maissa olevien kiinalaismielisten ryhmien muuttamisesta vähänkään vaikutusvaltaisiksi poliittisiksi puolueiksi kiinalaisjohto perusti laskelmansa jälleen yrityksiin saada joitakin kommunistia puolueita taakseen tai ainakin saada nämä puolueet luopumaan KKP:n johtajien ideologian ja politiikan julkisesta arvostelemisesta. Tässä tarkoituksessa pekingiläinen propaganda ja KKT:n viralliset edustajat ovat keskittyneet mustaamaan NKP:n koko sisä- ja ulkopolitiikkaa sekä Neuvostoliitossa ja sosialistisessa yhteisössä vallitsevaa tilannetta ulkomaisten kommunistien silmissä. Samalla käytetään joka ainutta veruketta nationalismin ja neuvostovastaisuuden lietsomiseksi kommunistisen liikkeen ja kansallisen vapausliikkeen riveissä.

Pyrkien alistamaan vallankumouksellisen liikkeen ja kansallisen vapaustaistelun palvelemaan omia etujaan maolaisuus johtaa harhaan eräitä vallankumouksellisten kerroksia yrittäen suunnata niiden taistelun kärjen Neuvostoliittoa ja niitä kommunistisia puolueita vastaan, jotka puolustavat marxismi-leninismiä ja kaikkien vallankumouksellisten voimien yhtenäisyyttä, eikä todellisia vihollisia vastaan.

Sanalla sanoen maolaisten taktiikka pelkistyy seuraavaan. Siellä, missä on toiveita vaikuttaa kommunististen puolueiden johtoon, maolaiset ovat valmiit heittämään välittömät kannattajansa oman onnensa nojaan; siellä, missä maolaiset kohtaavat päättäväistä vastarintaa, he voimistavat sitä vastoin maolaismielisten hajottajaryh-

mien ja niin sanottujen "puolueiden" tukemista käyttäen huomattavia varoja asiamiesverkoston ylläpitämiseen ja käyden avointa poliittista taistelua näissä maissa toimivia kommunistisia puolueita vastaan.

Mitä maolaisten välittömässä vaikutusvallassa oleviin erillisiin puolueisiin tulee, niin viime aikoina ne ovat heikentyneet entisestään. Ryhtymällä noudattamaan Pekingin poliittista linjaa nämä puolueet joutuivat traagiseen asemaan. Eräiden kommunististen puolueiden, joiden johto oli joutunut maolaisten ohjeiden vaikutuspiiriin ja noudattanut sokeasti näitä ohjeita, kohtalo on siitä havainnollisena esimerkkinä. Kyseisten maiden vallankumoukselliset voimat kärsivät vakavia tappioita, ja itse puolueet irtaantuivat joukoista, menettivät työläisten ja talonpoikain kannatuksen ja ovat tällä hetkellä muuttumassa Pekingin tukemiksi salaliittolaislahkoiksi.

On kuvaavaa, että taistelussaan kapitalististen maiden kommunistisia puolueita vastaan Peking yrittää käyttää jopa kontaktejaan vallassa oleviin porvarillisiin puolueisiin. Vakuuttavana todisteena siitä on kiinalaisten johtajien esittämä vaatimus, että Japanin kommunistisen puolueen jäsenet erotettaisiin parlamentin assosiaatiosta, joka pyrkii Japanin ja Kiinan diplomaattisuhteiden ennalleen palauttamiseen ja että parlamentin kommunistijäseniä ei otettaisi mukaan Kiinaan lähetettäviin valtuuskuntiin. Sillä tavoin Pekingin johtajat yrittävät kostaa JKP:lle tämän maolaisten onnenongintaan kansainvälisellä näyttämöllä kohdistama arvostelu ja periaatteellinen asennoituminen surullisen kuuluisaan "kulttuurivallankumoukseen".

Kiinalaisten johtajien kansainvälinen politiikka osoittaa maolaisten linjan olevan räikeässä ristiriidassa kansainvälisessä neuvottelukokouksessa kesäkuussa 1969

muotoillun imperialisminvastaisen ohjelman vaatimusten kanssa.

Maolaisuus on vaarallisimpia vihollisia, mitä marxilaiset ovat kohdanneet vallankumouksellisen liikkeen historian aikana. Maolaisuus on poliittinen käytäntö, joka loisii joukkojen pyrkimyksellä sosialismiin ja jonka ideologiseen turvaamiseen käytetään niin sanottuja "Mao Tsetungin aatteiden" eklektiikkaa, Kiinan vallankumouksen ja KKP:n arvovaltaa sekä maailman väestöllisesti suurimman maan valtiokoneistoa, taloudellisia, sotilaallisia ym. resursseja.

Maolaiset tunnukset ovat väliaikaisesti saaneet vastakaikua "kolmannen maailman" tiettyjen piirien ja kapitalististen maiden nuorison äärimmäisyysainesten taholta ja myös opportunistit käyttävät kernaasti näitä tunnuksia ja tekevät niitä tunnetuiksi. Tämä tapahtuu suurelta osalta sen vuoksi, että näiden maiden kansalaispiirit eivät tunne maolaisuuden todellista olemusta, vaan ottavat toiveet todesta samaistaen maolaisten vallankumouksellisen kuoren todelliseen vallankumouksellisuuteen ja huolenpitoon taistelevien kansojen eduista. Syvällisempi tuttavuus maolaisuuden kanssa hälventää nämä harhakuvitelmat osoittaen maolaisuuden olevan sovittamattomassa ristiriidassa marxismin-leninismin kanssa, imperialismia vastaan, kansojen kansallisen vapautuksen puolesta käytävän taistelun etujen kanssa.

Vuoden 1969 kansainvälisessä neuvottelukokouksessaan kommunistiset ja työväenpuolueet tähdensivät, että taistelu maolaisuuden teoriaa ja käytäntöä vastaan on kaikkien marxilais-leniniläisten puolueiden, koko maailman vallankumouksellisen liikkeen poikkeuksellisen tärkeä kansainvälinen tehtävä.

Paljastettaessa maolaisuuden marxismin- ja leninismin-

vastaista olemusta on otettava huomioon sen eräät erikoispiirteet:

— maolaisuus verhoaa olemuksensa marxilaisilla korulauseilla johtaen sillä tavoin harhaan Kiinan väestöä, jolla Kiinassa muodostuneiden olosuhteiden vuoksi ei ole mahdollisuutta tutustua marxismi-leninismin perustanlaskijoiden teoksiin ja ajatuksiin ja joka sen vuoksi pitää Maon "aatteita" "marxilaisen ajattelun huippusaavutuksena";

— maolaiset suhtautuvat teorian kysymyksiin puhtaasti käytännöllisesti tarkastellen teoriaa suurvaltapolitiikkansa palvelijattarena. Tilanteesta riippuen maolaiset vaihtavat poliittisia julistuksiaan ja käytäntöään ollen kuitenkin aina marxismin-leninismin, kommunistisen liikkeen ja sosialistisen yhteisön vastaisten "hyökkäysten kärjessä". Maolaisuuden aatteellis-poliittinen ohjelma on tähdätty KKP:n kansalliskiihkoisen johdon johtotavoitteiden toteuttamiseen;

— maolaisuus on luonteeltaan äärimmäisen eklektinen, mikä tekee sen monimuotoiseksi. Se on sellainen "aatteiden" seos, joka voidaan mukauttaa mitä erilaisimpiin tarpeisiin. Ei ole sattuma, että niin sanotut "maotsetung-aatteet" sopivat yhtä hyvin äärivasemmistolaisille "vallankumouksellisille", äärimmäisyysaineksille ja trotskilaisille kuin oikeisto-opportunistisille aineksillekin. Maolaisia teorioita käyttävät hyväkseen myös varsinaiset antikommunistit ja antisovjetistit kuten Mehnert, Schwarz ja Snow. Erilaiset kommunisminvastaiset liikkeet ja kaikenlaatuiset revisionistit käyttävät maolaisuutta aktiivisesti taistelussaan tieteellistä sosialismia vastaan.

Maolaisten erikoinen aatteellis-poliittinen ohjelma muotoutui 50-luvun lopulla ja sai lopullisen muotonsa

sen jälkeen kun Peking käynnisti laajasuuntaisen taistelun NKP:tta ja muita marxilais-leniniläisiä puolueita vastaan.

Maolaisuutta arvosteltaessa on otettava huomioon myös se valtava kuilu, joka erottaa Maon julkaistut kirjoitukset, joiden tarkoituksena on vahvistaa hänen myytillistä mainettaan "merkittävänä marxisti-leninistinä", hänen todellisista näkemyksistään. Tämä "todellisuus" tulee selvästi esiin analysoitaessa kiinalaisjohdon politiikkaa ja käytäntöä. On tunnettua, että kaikki Mao Tse-tungin kirjoitukset ja puheet julkaistaan vasta perusteellisen muokkauksen jälkeen, sen jälkeen kun niihin on "lisätty marxismi-leninismiä" kuten hän itse asian ilmaisee. Maolaiset tekevät sen tietoisesti käyttääkseen tieteellisen sosialismin aatteiden arvovaltaa omiin itsekkäisiin tarkoituksiinsa ja verhotakseen niillä "suuren perämiehen" teorioiden näennäistieteellisen, marxisminvastaisen luonteen. Toisaalta Mao Tse-tung esittää ominaan eräitä oikeita asettamuksia Kiinan vallankumouksen strategiasta, taktiikasta ja liikevoimista lainattuaan ne Kominternin asiakirjoista ja veljespuolueiden muiden johtajien, siinä luvussa kiinalaisten, teoksista. Juuri NKP ja muut marxilais-leniniläiset puolueet sekä Komintern, eikä suinkaan Mao Tse-tung ovat tehneet oikeiksi osoittautuneet johtopäätökset ja arviot sellaisista perustavaa laatua olevista kysymyksistä kuin Kiinan vallankumouksen imperialismin- ja feodalisminvastainen luonne, talonpojiston tärkeä osuus tässä vallankumouksessa, vallankumouksellisen armeijan ja aseellisen taistelun merkitys Kiinassa, yhtenäisen kansallisen rintaman taktiikka ym.

Jotta "Mao Tse-tungin aatteilla" ei olisi "kilpailijoita", Kiinassa on heitetty yli laidan kaikkien tunnettujen kiinalaisten marxismin tunnetuksitekijöiden — Li

Da-tzhaon, Tsyi Tsy-bon, Den Tshzhun-sjan, Van Minin, Tshzhan Vantjanin ja muiden teokset. Toisia heistä mustataan jatkuvasti, toiset taas on unohdettu tahallisesti. Tämä antaa maolaisille mahdollisuuden kuvata Mao Tse-tungia Kiinan vallankumouksen suureksi "teoreetikoksi", "strategiksi ja taktikoksi".

Maolaiset vääristelijät yrittävät niin ollen kirjoittaa nyt Mao Tse-tungin tilille olemattomia ansioita periaatteellisten asettamusten kehittelystä Kiinan vallankumouksen taktiikan ja strategian kysymyksissä ottamatta lukuun Kominternin neuvojen ja suositusten sekä NKP:n kokemusten ratkaisevaa osuutta tässä asiassa. On erotettava todelliset maotsetungilaiset "aatteet" niistä oikeista asettamuksista, joissa maolaisuus loisii ja joilla se verhoaa marxismin- ja leninisminvastaista olemustaan.

"Vasemmisto"- ja oikeisto-opportunismista aina taantumuksellisimpaan antikommunismiin ulottuva ideologinen "yhtenäinen rintama", joka tätä nykyä on muodostumassa, tekee taistelun maolaisuuden teoriaa ja käytäntöä vastaan entistä ajankohtaisemmaksi. Mitä erilaisimmat poliittiset voimat — sekä imperialistit että maolaiset, nationalistit, kaikenlaatuiset revisionistit ja sotahenkiset sionistit — esiintyvät yhdessä marxilais-leniniläisen opin ja kommunistisen liikkeen vastustajien samassa vihamielisessä leirissä. Mao Tse-tung ja kumppanit, jotka näyttävät niin äärimmäisen "vallankumouksellisilta", osoittautuvatkin olevansa samassa seurassa oikeistorevisionistien ja sellaisten avoimien kommunisminvastustajien kanssa kuin Marcuse, Djilas, Menerta, Fischer ja Brzhezhinsky.

Usein voidaan nähdä, kuinka länsimaiset ideologit — sonnustautuen humanismin ja demokratian "puolustajien" asuun ja syyttäen Neuvostoliittoa ja muita sosia-

listisia maita mystillisestä "demokratian ja humanismin periaatteiden loukkaamisesta" — pesevät kirjoituksissaan ja kirjoissaan puhtaaksi maolaisten rikolliset teot surullisen kuuluisassa "kulttuurivallankumouksessa' kuvaten tätä vallankumousta "byrokratian vastaiseksi suuttumuksen purkaukseksi", yritykseksi "uudistaa sosialismia" ja "aasialaisen demokratian etsinnäksi". Nämä "demokraatit" olivat vaiti, kun Mao Tse-tung kannattajineen teki selvää tunnetuista kiinalaisista kirjailijoista, taiteilijoista ja tuhansista kiinalaisista kommunisteista. He ovat vaiti, kun maolaiset karkottavat satoja tuhansia ihmisiä keskitysleireihin, joita kutsutaan "työn kautta tapahtuvan uudelleenkasvatuksen kouluiksi" ja vainoavat joukkomitassa henkisen työn tekijöitä. He ovat vaienneet ja vaikenevat Mao Tse-tungin toteuttaessa itse asiassa kansanmurhapolitiikkaa Tiibetissä ja Sisä-Mongoliassa, Sintsjanissa ja Etelä-Kiinassa.

Lujittaakseen yhteyksiään edellä mainittuun "yhtenäiseen rintamaan", joka koostuu marxismi-leninismin vastustajista, ja heikentääkseen arvostelua, jota marxilais-leniniläiset puolueet kohdistavat maolaisten juurruttamaan järjestykseen, Pekingin johtajat ovat viime aikoina kutsuneet vieraakseen yhä enemmän länsimaisia kirjailijoita, kirjeenvaihtajia, monilukuisia valtuuskuntia. Esimerkiksi syyskuussa 1970 Kiinassa kävi maoismin "historiankirjoittaja" Edgar Snow. Peking kutsumalla kutsuu porvarillisia lehtimiehiä ja hyörii näiden ympärillä, jotta he kuvaisivat Kiinassa vallitsevaa tilannetta maolaisille edullisessa valossa. Kiinan viralliset toimihenkilöt keskustelevat tätä nykyä mielellään teekupposen äärellä amerikkalaisten, länsisaksalaisten ja japanilaisten porvarillisten lehtimiesten kanssa luottaen tällä tavoin voivansa mainostaa katsantokantojaan, siinä luvussa hyök-

siään Neuvostoliittoa ja muita sosialistisia maita vastaan. Ei ole ihmeteltävää, että nämä vierailijat kirjoittavat kotiin palattuaan paljon kirjoituksia, jotka pesevät puhtaaksi "kulttuurivallankumousta" kuvaten sen "joukkojen määrätietoiseksi taisteluksi".

Viime aikoina on eräissä edistyksellisissäkin lehdissä julkaistu suhdannepoliittisissa tarkoituksissa ja kontaktien solmimiseksi Pekingiin erinäisiä kirjoituksia, jotka vähättelevät "kulttuurivallankumouksen" ja sen seurausten vahingollisuutta sekä kuvaavat Kiinan nykyistä tilannetta sosialistiseksi "kokeiluksi koko maan mitassa". Näiden artikkelien kirjoittajat yrittävät piirtää kuvan "Kiinan yhteiskunnan kaikinpuolisesta kehityksestä", "kiinalaisen talonpojan ja työläisen elintason noususta" ja panevat yhtäläisyysmerkin "kansan kommuunien" ja sosialistisissa maissa toimivien maatalousosuuskuntien välille yms. Todellisuudessa toistetaan "objektiivisena informaationa" usein epäkriittisesti virallisen maolaisen propagandan väitteitä jotka johtavat lukijoita harhaan.

Oikeisto-opportunistit pyrkivät hekin osaltaan nopeuttamaan lähentymistään maolaisiin taistelussaan marxismi-leninismiä vastaan. He liehakoivat Pekingiä ja kaunistelevat tämän politiikkaa, siinä luvussa "kulttuurivallankumoustakin". Tämän liikkeen erääksi alkuunpanijaksi muodostui Ranskan kommunistisesta puolueesta luopiona erotettu Garaudy. Omissa kirjoituksissaan Garaudy kuvaa maolaisuuden teoriaa ja käytäntöä "jälkeenjääneen sosialismin malliksi", sosialismin, joka on muka Kiinan yhteiskunnan kehityksen lainomainen tuote.

NKP:n ja muiden marxilais-leniniläisten puolueiden ideologinen taistelu maolaisuutta vastaan pakottaa maolaiset kaivautumaan puolustusasemiin, muuttamaan tak-

tiikkaansa ja mukautumaan uuteen tilanteeseen. Tämä marxilaisten puolueiden periaatteellinen taistelu maolaisuutta vastaan merkitsee suurta moraalista ja poliittista tukea Kiinan todellisille kommunisteille sekä apua Kiinan kansalle, joka taistelee sen puolesta, että Kiina kulkisi sosialistista tietä.

Taistellen johdonmukaisesti maolaisten shovinistista linjaa vastaan NKP kasvattaa neuvostoihmisiä proletaarisen internationalismin hengessä. Neuvostoihmiset kunnioittavat syvästi Kiinan kansaa ja sen kulttuuria. Kiinassa lietsottavasta neuvostovastaisesta hysteriasta huolimatta Neuvostoliitto—Kiina-seura toimii edelleen aktiivisesti. Ei Kiinassa vaan Neuvostoliitossa tutkitaan kiinalaisen proosan ja runouden klassisia luomuksia ja julkaistaan suurina painoksina Lu Sinin, Lao Shen, Mao Dunin, Tjan Hanin ja monien muiden näkyvien kiinalaisten kirjailijoiden, näytelmäkirjailijoiden ja runoilijoiden romaaneja ja näytelmiä. Ei nykyisessä Kiinassa vaan Moskovassa vietettiin juhlallisesti Sun Jat-senin merkkipäivää ja järjestettiin Sui Bei-hunin, Tsi Bai-shin ja muiden kiinalaisten taidemaalareiden näyttelyitä. Nämä tosiasiat paljastavat selvästi maolaisten panettelun, jonka mukaan Neuvostoliitto harjoittaa muka "kiinanvastaista propagandaa".

Kommunististen ja työväenpuolueiden kansainvälisessä neuvottelukokouksessa Moskovassa vuonna 1969 pitämässään puheessa NKP:n keskuskomitean pääsihteeri L. Brežnev lausui: "Me emme samaista Kiinan nykyisen johdon esiintymistä ja toimia Kiinan kommunistisen puolueen ja koko Kiinan kansan toiveisiin ja pyrintöihin sen enempää kuin niiden todellisiin etuihinkaan. Olemme syvästi vakuuttuneet siitä, että Kiinan todellinen kansallinen elpyminen on saavutettavissa ja sen sosialistinen

kehitys turvattavissa liittolaisuudessa ja veljellisessä yhteistyössä Neuvostoliiton ja muiden sosialististen maiden kanssa eikä taistelussa niitä vastaan."

NKP:n 24. edustajakokous vahvisti uudelleen NKP:n asenteen Kiinan kansantasavaltaa kohtaan. Toteuttaen 24. edustajakokouksen linjaa NKP paljastaa jatkuvasti maolaisten neuvostovaistaisen politiikan ja leninisminvastaisen kansalliskiihkoisen ideologian torjuen asianmukaisella tavalla Pekingin hyökkäilyn neuvostomaan kansallisia etuja sekä sosialistisen yhteisön ja maailman vallankumouksellisen liikkeen yhtenäisyyttä ja yhteenliittyneisyyttä vastaan. NKP tähtää pysyvästi valtiollisten suhteiden normalisointiin Neuvostoliiton ja Kiinan kesken.

Päätöslauselmassaan "NKP:n KK:n kansainvälisestä toiminnasta NKP:n 24. edustajakokouksen jälkeen" NKP:n KK:n marraskuun (1971) täyistunto maintisi: "Politbyro on johdonmukaisesti noudattanut 24. edustajakokouksen linjaa suhteissa Kiinan kansantasavaltaan." Täysistunto ilmaisi olevansä "täysin yhtä mieltä politbyron näitä kysymyksiä ratkaistaessa omaksuman asenteen kanssa".

Nykyinen tilanne ja kiinalaisjohdon marxismi-leninismiä sekä marxilais-leniniläisten puolueiden ja sosialististen maiden yhtenäisyyttä vastaan käymän taistelun nykyiset erikoisuudet vaativat painokkaasti ideologisen taistelun tehostamista maolaisuutta vastaan, rauhan, demokratian ja sosialismin puolesta.